

Chloé Esposito

boia malvada perilosa

Alvina Knightly: Indomable. Inestable. Inoblidable.

BOJA MALVADA PERILLOSA 2

Columna

CHLOÉ ESPOSITO
MALVADA

Traducció de Núria Parés Sellarès

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *BAD*

PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2018

© CHLOÉ ESPOSITO, 2018

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: NÚRIA PARÉS SALLARÈS, 2018

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2018

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2451-6

DIPÒSIT LEGAL: B. 22.587-2018

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRESS A: ROMANYÀ VALLS

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol u

AVUI

Dilluns, 31 d'agost del 2015
Hotel Ritz, St. James, Londres

Ara mateix puc sentir la Beth:

—*Alvie, per què estàs vomitant a la pica?*

—Perquè estic cagant al vàter.

—*Què vols dir, al mateix temps?*

Sí, al mateix temps. D'això se'n diu intoxicació per alcohol. És súper excitant. Ho hauries de provar alguna vegada. Malparida.

Obro amb penes i treballs les meves feixugues parpelles, només una escletxa. Quedo engegada pel blanc brillant i resplendent de la pica de porcellana. Els torno a tancar; tanta llum fa mal. Repenjo la galta a la superfície freda i dura i trampejo les onades de nàusees com puc. Sóc una surfista superant obstacles a Hawaii, llisco per l'onatge i m'estavello en aigües braves. Ostres, no, ja hi tornem a ser. Vomito el que queda del meu àcid estomacal una vegada i una altra i una altra.

—AIXÒ T'HO FARÉ PAGAR, NINO. ÉS TOT CULPA TEVA.

Ginebra, vi, vodka, martini, pastanaga (que estrany, no n'he pas menjat, de pastanagues). El meu alè rebota entre les parets de la pica. El cap em palpita i tot em dóna voltes.

*No beuré més, mai més,
aquesta vegada és de debò.
I les altres.*

El meu primer haiku del dia...

Ets un geni, Alvie, no has perdut facultats. A qui li importa si a ningú no li agraden els meus poemes? Keats no va ser gens valorat en vida. La Beth sempre deia que perdia el temps, però no ho faig pas per als crítics.

Finalment em desplomo a terra. Les rajoles del lavabo s'alcen per trobar-me i em colpegen —PAM— al costat del cap.

De debò que acabo de caure del vàter?

La boca se m'omple de sang per un tall que tinc al llavi. Em sento com si estigués morta, però almenys no estic morta —menjo hamburgueses al vàter com Elvis Presley. El cos em tremola sobre les rajoles blanques i negres. Oh, què és això? Vaja, sóc jo. Olor de suor barrejada amb desinfectant de lavabo o lleixiu perfumat. No porto res a sobre, excepte el collaret de diamants de la Beth. M'arrossego per terra com un soldat d'infanteria, ben despullada, per arribar fins a l'estora de la banyera: la meva illa desèrtica en un mar hostil. Sóc en un fantàstic lavabo de suite, tot fet de marbre i de vidre. Tot brilla. Tot és nou. Hi ha una banyera d'hidromassatge i una dutxa prou gran per a dues persones. M'estiro de panxa

enlaire i observo la dutxa. M'encantaria ficar-me aquí dins, però no estic segura de poder-ho aconseguir...

Se sent un lleu brunzit quan un ambientador endollat perfuma la cambra amb una olor sintètica de magnòlia. Tot d'una, em crida l'atenció el gran televisor de pantalla plana que hi ha penjat a la paret. Agafo el comandament i l'engego. Tinc la vaga sensació que hauria de mirar les notícies, una sensació estranya a la boca de l'estómac que no té res a veure amb l'alcohol; diguem que és com un pressentiment...

Apareix una foto poc afavoridora de mi al casament de la Beth.

Poso el volum al màxim.

—Aquest matí s'ha descobert el cos d'una dona, presumptament de nacionalitat britànica, Alvina Knightly, de vint-i-cinc anys, en un bosc a prop de Taormina, Sicília. Ens n'informa el nostre corresposal a Itàlia, Romeo D'Alba.

*Merda, merda, merda,
merda, merda, merda, merda, merda.
AIXÒ ÉS UNA MERDA.*

Tècnicament, segueix sent un haiku. No és Shakespeare, però tinc una ressaca considerable. No pots esperar que faci una de les meves millors obres en un moment com aquest.

Tinc els cigarrets al costat de la pica; faig un esforç i m'encenc un Marlboro. No em pensava que trobessin el seu cos, almenys tan aviat. He begut oli?

No, ells no saben pas qui és.

Un home calb amb un vestit beix s'està dret enmig de roures i castanyers, aguantant un micròfon just a sota

de la papada. (Com coi s'ho va fer per aconseguir aquesta feina a la tele? Sembla un ou escocès.) Fa un gest darrere seu, assenyalant una clariana del bosc amb una mà blanca i flàccida. Hi ha un forat a terra envoltat de cinta policial, un munt de terra i maons, piles de runa, fragments de ciment: la tomba de la meva germana.

—La finca no tenia el permís d'obres. L'edifici inacabat estava molt mal construït, amagat enmig dels boscos sicilians. Però ha estat una olor inusual el que ha alertat el pastor alemany de l'Antonia Ricci aquest matí. *Signora Ricci*, sisplau, expliqui'ns què ha passat quan ha tret el seu gos, en Lupo, a passejar.

La càmera es desplaça i mostra una dona que està dreta al costat d'en Romeo. L'Antonia és baixeta, porta un anorac i els cabells rossos són com un halo encrespat. Té la cara llarga i el nas aguilenc. S'assembla una mica al seu gos, suposo. En Lupo s'aixeca, panteixant, entremig de les seves cames, amb la llengua rosa penjant fluixa i humida, les orelles dretes i punxegudes. En Romeo planta el micròfon a la cara de l'Antonia. Se la veu realment aterrida.

—En Lupo... ha ensumat... lladrava cap a l'edifici. Estava pertorbat. He intentat estirar-lo... apartar-lo, però no es movia. És un gos molt bo.

En Lupo lladra.

—Xxt. Lupo.

Li dóna una galeta.

—Ha començat a furgar i furgar. Com si busqués alguna cosa sota l'edifici. Jo em pensava que era un *topo*, un... nyic-nyic?

—Un ratolí?

—Un ratolí. Jo estava espantada. Aquesta casa és *strano*... estranya... i després descobreixo un llarg cabell ros

aquí. Aquí. Just aquí. —Assenyala el terra—. He sentit històries. De la Cosa Nostra... Per això he trucat a la policia.

En Romeo assenteix i recupera el micròfon. Llança una mirada al gos, que ara li ensuma l'entrecuix.

—No. *Basta* —diu l'Antonia, estirant la corretja d'en Lupo—. *Mi dispiace*.

—La policia ha arribat a dos quarts de vuit del matí. Han identificat aquest espai com un lloc típic de la infame màfia siciliana, la Cosa Nostra. No s'han pas sorprès de trobar un cadàver amagat en els fonaments de formigó.

La càmera mostra un pla del bosc sicilià. El gos aixeca la pota del darrere i es pixa sobre la runa.

—Lupo. No.

—El descobriment del cos de l'Alvina Knightly i el seu presumpte assassinat posen en dubte el suposat suïcidi del seu cunyat, Ambrogio Caruso, de vint-i-nou anys, que va morir fa només tres dies. La policia està investigant si, efectivament, Ambrogio Caruso també va ser assassinat. Us parla Romeo D'Alba per a BBC News, en directe des de Taormina.

«Fantàstic».

Apago el televisor amb el comandament.

Tenen el meu cos i el de l'Ambrogio. Només és qüestió de temps. Buscaran la Beth. Amb una mica de sort, només serà per interrogar-la, per veure si pot aportar una mica de llum al cas. Però la bessona de la Beth i el seu marit l'han dinyat. I si pensen que la Beth pot ser el seu assassí?

Beth. Oh, Déu meu, aquesta sóc jo.

Excepte que... Puc tornar a ser l'Alvie? Encara que oficialment l'hagi dinyat? Aiiix. Això és un desastre.

M'aixeco trontollant i surto de l'estora. La cadena del

vàter sona com un tsunami. M'inclino sobre la pica, engeggo l'aigua freda i em remullo la cara. Em miro al mirall. Mala idea. Sembla que acabi de sortir arrossegant-me d'un cementiri, com Uma Thurman a *Kill Bill* 2. Tinc sang als llavis i el rímel tot escampat, els cabells esbullats i fets un fàstic. I la pell és d'una mena de to grisós. Sóc la Morticia Adams, o una morta vivent. Em fa recordar tal com estava fa una setmana a Archway.

Allucinant.

Increïblement fabulós.

Torno a ser a la casella número u. Sense diners. Sense feina. Sense casa. Sense nòvio. No m'hauria calgut molestar-me a anar a Sicília. Tot aquest temps i aquests esforços han sigut inútils. Set dies de feina dura. Per què coi vaig anar-hi, a Taormina? L'únic que volia eren unes vacances. Una mica de sol per posar-me morena. La Beth pràcticament em va suplicar que pugés en aquell avió, i tampoc tenia cap altra opció. Havia tocat fons. No em quedava res a Londres, només un munt de deutes i l'hàbit de les targetes rasca-rasca. L'amenaça d'herpes i de malalties de transmissió sexual. Vivía en un cau infestat d'insectes, un caldo de cultiu natural per a la sarna, mentre que la meva perfecta germana bessona s'havia casat amb el meu noi i se n'havia anat a viure a Burj al-Arab.

No, saps què et dic? Que això és la casella de sortida menys un. He fet un pas endavant i dos enrere. Ara l'«Alvie Knightly» fa malves i jo tinc els polis italians al darrere. Què he de fer? Mirar el costat positiu? Que ni tan sols existeixo? He de trobar en Nino, recuperar la pasta i desaparèixer... a Mònaco. Però com coi el trobaré si estic arruïnada?

Em pensava que la meva vida era un desastre total, però ara crec que encara és pitjor.

Em miro els ulls irritats i vermells i sospiro. Au, vinga, Alvie. Pensa. Què faria la Beyoncé? En Nino corre per aquí fora, lliure. Té el Lambo i la maleta amb els diners. Però jo sóc la Gloria Gaynor: sóc una supervivent. Això l'hi faré pagar. Me'n venjaré, com Hamlet. (Però, una noia Hamleta? Ostres, no, sona com maleta.) El trobaré i el mataré. Ja ho veuràs. Si no fos perquè està tan en forma...

Travesso la sala d'estar de puntetes com si caminés per sobre de closques d'ou. Hi ha tot d'ampolles en miniatura escampades per la moqueta: Smirnoff, Glenfiddich, Jack Daniel's, Pimm's. Mig buides, sense tap, lamentables. Em bec 50 mil·lilitres de Bombay Sapphire, l'únic supervivent a la nevera. Em vaig polir la resta del minibar abans de perdre el coneixement ahir al vespre. L'alcohol cura la ressaca, això diuen. Però em crema les entranyes com si fos dissolvent.

Hi ha una galeta de xocolata de cortesia a la safata de les tasses de te. Un bullidor d'aigua platejat. Bossetes de Twinings. Em poso la galeta a la boca i la mastego. Sembla que alleugi una mica el gust amarg de la traïció, que endolceixi la fastigosa fetor de traïció. *Et tu, Brute?* És com si en Nino m'hagués apunyalat per l'esquena amb el meu propi ganivet.

Nino, oh, Nino.

Prepara't que vinc, Nino.

Oh, Nino, cuc fastigós.

Veig el seu barret fedora negre abandonat a la butaca. L'agafo i me l'emprovo. Marlboro Red, cuir, sexe; tanco els ulls i inspiro la seva olor. Recordo la primera vegada que el vaig veure a casa de la Beth, va semblar que

tot el món s'aturés de cop. En Nino conduint el monovolum amb la meva germana bessona fent malves al maleter, amb la música de Metallica retrunyint a tot drap. Els seus musculosos avantbraços plens de tatuatges. El seu cos nu. Els abdominals esculpits. La seva perfecta cigala de trenta centímetres. Arrugo el front. No, no enyoro en Nino, només la seva cigala.

Encara el veig. Vaja, li veig l'esquena, marxant amb el cotxe de l'Ambrogio, fugint de Piccadilly, i aquella brillantor vermella dels llums del darrere del Lambo. Ostres, m'encantava el Lambo. A la merda, Nino, lladre malparit. Aquell cotxe era l'amor de la meva vida.

«Si no esperes res d'algú, aleshores no quedes mai decebut...». Hauria d'haver escoltat més Sylvia Plath. M'hauria d'haver fet monja.

Em trec el barret i el tiro al sofà, i en aquell moment capto l'olor d'un ram de roses que hi ha en un gerro al costat de la porta. Com han sobreviscut a la meva bogeria nocturna? A la destrucció i la devastació pròpies d'un viking? Era com Keith Moon o Keith Richards o qualsevol altra estrella del rock arrasant l'habitació. Era un tifó, un tornado: l'huracà Alvie.

Trigaré tota una setmana a recuperar-me. Mataria per una mica de coca. O per un paracetamol.

Molt bé. Ja n'hi ha prou d'aquest rotllo. A veure, on coi és l'iPhone de la Beth? Ha de ser per aquí en algun lloc.

Busco entre les cortines de vellut vermell arrugades en una pila al costat de la paret. Canelobres, ornaments de vidre i exemplars de revistes omplen el terra de la sala d'estar. Almenys no hi ha cap tigre per aquí amagat. Ni cap nadó. Em fa l'efecte que estic rodant *La ressaca, quarta part*. Ostres, com m'agradaria que això fos una pel-

lícula, així podria posar pausa i rebobinar. Tornaria fins al principi de tot i estrangularia aquella malparida a dins de l'úter.

Finalment, trobo el telèfon a sota la catifa. El recullo de terra i obro l'app que em vaig descarregar, la que rastreja el mòbil d'en Nino. Això va ser una jugada magistral, Alvie. Un dels millors trucs que he fet mai. Vaig agafar el telèfon d'en Nino mentre ell era a la dutxa. Com que l'acabava de fer servir, estava desbloquejat. Vaig instal·lar-hi el software, només per si de cas. Ostres, sort que ho vaig fer. D'alguna manera, sabia que no podia confiar-hi. D'alguna manera, vaig suposar que era un malparit. M'hauria pogut passar tota la nit en aquell bar de baix, bevent martinis amb vodka. Ara, podré veure la ubicació d'en Nino sempre que tingui senyal. Comprovo l'app per primera vegada avui. L'últim lloc on va aparèixer aquest indesitjable va ser en algun racó a dins de l'aeroport de Heathrow. Però d'això ja fa hores. Cli-co el botó de refrescar una vegada, dues, tres, quatre. Res. Això no funciona. El seu GPS no apareix.

Perfecte. S'ha acabat. Tot a la merda. No el podré atrapar mai. Aquesta app era la meua única sortida viable. Llenço la tetera a la llar de foc i tiro una tassa contra la porta. Cau a terra i es trenca en dos, com el meu estúpid cor. Com collons el trobaré, ara?

«Afanya't a explicar-m'ho, perquè amb ales tan ràpides com les del pensament o del desig d'amor pugui venjar-me de seguida».*

Torno a mirar la pantalla. Podria ser dalt d'un avió, ara mateix. Potser té el telèfon en mode avió. Ho com-

* *Hamlet*, acte I, escena V. William Shakespeare. Traducció de Salvador Oliva. (*N. de la t.*)

provaré més tard. Tot anirà bé. Relaxa't, nena. Tranquil·litza't.

Hi ha vuit trucades perdudes i un email nou de la meva mare al mòbil de la Beth. Clico el missatge i el llegeixo.

De: Mavis Knightly <MavisKnightly1954@yahoo.com>

Per a: Elisabeth Caruso <ElisabethKnightlyCaruso@gmail.com>

Data: 31 d'agost del 2015 9.05 h

Assumpte: On ets?

Elisabeth, reina, on coi t'has ficat? Estic molt amoïnada. Sóc aquí a Taormina amb el teu fill i la mainadera i ningú no sap res de res. La policia està escombrant tota la zona i fan preguntes sobre la teva germana. Hi ha hagut un bon enrenou des que la van trobar enterrada en aquell bosc. Jo els he explicat el que em vas dir per telèfon de l'accident, però em sembla que no s'ho han cregut...

La setmana passada vaig trucar a la mare i li vaig explicar que l'Alvie s'havia mort. Li vaig dir que era una nedadora fatal i que va caure a la piscina, borratxa. No va semblar gens sorpresa. Més aviat alleujada...

Però, vaja, ja n'hi ha prou d'aquest tema. Escolta, em sap molt de greu això de l'Ambrogio. Quin revés, pobreta meva. No em puc ni imaginar com deus estar patint. Tan bona persona que era. Un marit meravellós. Un gendre perfecte. Tan ric. Tan guapo. No oblidaré mai la visió del seu cul mentre esperava que travessessis el passadís de l'església. Ja ho he dit a la policia, és impossible que sigui un suïcidi. Un home tan guapo i tan ric com ell no es mata per qualsevol estupidesa. Els vaig ensenyar una foto vostra de la lluna de mel,

una que sou en una platja prenent un daiquiri al capvespre. «L'Ambrogio Caruso», vaig dir a l'agent, «està casat amb la meva filla, la Beth. A veure, vostè se suïcidaria si aquesta fos la seva dona?». Va reconèixer que eres de bon veure. Fins i tot es va atrevir a dir que eres tan guapa com la teva mare. I he de reconèixer que no ho vaig negar. Si hagués vist el teu pare, l'Alvin, no n'hi hauria quedat cap dubte, que t'assembles a mi, per descomptat. Els agrada molt flirtejar, als italians. I la veritat, trobo que és agradable. A Sydney les dones d'una certa edat són invisibles. Però jo segueixo sent una dona. Encara tinc necessitats. I m'agraden els compliments. Perquè, escolta, després dels esforços que fa una per cuidar-se... que si píl·lings, que si depilacions, que si hidroteràpia de còlon. La qüestió és mantenir-se bé. Jo no penso pas anar a l'escorxador, encara.

En fi, vine aviat, reina. Aquest estrès no és gens bo per als meus nervis, i estic segura que el cortisol està interferint amb la teràpia hormonal substitutiva.

Amb tot el meu amor,
Mami xxx

PS. He provat de trucar-te al mòbil, però sembla que hi ha alguna cosa que no funciona. Tota l'estona sona i sona i al final em surt la bústia de veu. Em trucaràs, reina, quan puguis?

Elimino l'email. Brando el cap. És increïble.

Truquen a la porta.

Qui deu ser? La policia?

—Qui és? —pregunto.

Em giro cap a la finestra. Suposo que si fos necessari podria sortir per allà. Quina planta és això? Ostres, l'àtic... Genial. Molt bona pensada, Alvie. Vas en pilo-

tes. Això és el centre de Londres. Migdia. Ningú no s'adonarà que corres pel teulat completament despullada.

—Perdoni, senyora, però el check-out era, mmm, bé, a migdia.

—Ah, d'acord. I quina hora és, ara?

—Dos quarts de dues.

Merda.

—Ja m'afanyo.

He de desaparèixer abans que vegin aquesta suite. En Nino i jo vam pagar l'habitació (ahir al vespre, en efectiu, amb un bon feix d'euros), però allò cobria l'estada, no una renovació completa de la suite. Hauré de fotre el camp d'amagat.

Però no tinc res per posar-me. En Nino va fotre el camp amb tota la meva roba a la maleta. Juntament amb els calés. Què en farà dels vestits de la meva germana? Gucci, Lanvin i Tom Ford. Sincerament, dubto que li vagin bé a ell. Ha! Vull que me'ls torni tots. I també el pòster de Channing Tatum. No em puc creure que també se l'endugués. A veure, no crec que el necessiti, ell.

Recullo el vestit brut d'ahir (el Chanel negre de la Beth) i vaig cap al lavabo per dutxar-me. Em fico sota el raig d'aigua. Canto «You Oughta Know» d'Alanis a plens pulmons. M'embolico els cabells amb un turbant, em poso un barnús i torno cap a l'habitació. M'encenc un cigarret i començo a caminar amunt i avall com un lleó tancat en una gàbia del zoo. Necessito pasta per poder anar a buscar en Nino: vols, hotels, vodka, etc. Però les meves targetes estan al límit i no puc fer servir les de la Beth sense cridar l'atenció. Què puc fer?

Dono una ullada al collaret de diamants de la Beth que brilla al voltant del meu coll. A les arracades de diamants de la Beth. Al rellotge Omega de la Beth. I encara

porto posats els seus anells de casament i de compromís... Van funcionar la mar de bé la setmana passada, quan feia veure que era la meva germana bessona. Vaig enredar gairebé tothom, però ara suposo que ja no em calen.

Em pregunto quant en trauria si ho empenyorés tot.

Faré això. Ara mateix. Vinga.

Estic a punt d'obrir la porta i córrer escales avall cap a Mayfair però m'aturo de cop —amb la mà al pom de la porta—, immòbil. Què cony estic fent? Que sóc idiota? La pobra Alvie desarmada contra aquell monstre malvat d'en Nino. És un assassí professional de la màfia. Té vint anys d'experiència. Només Déu sap quantes persones ha matat. Sens dubte, més que jo. Potser més de cent. O més de mil. A veure, quines possibilitats tinc? Dec haver perdut el cap.

Deixo el pom de la porta i em desplomo a terra com un sac.

Podria haver-ho tingut tot.

Vaig estar a punt d'aconseguir-ho. Però molt a punt. La casa. El cotxe. El iot. El nen. Aquell inestimable quadre renaixentista italià. Allò era viure la vida. *La dolce vita*. Dos milions d'euros era tot just el principi. I ell s'ho va endur tot quan em va abandonar ahir a la nit. Unes llàgrimes calentes se m'acumulen i em rodolen galtes avall. Parpellejo, parpellejo, parpellejo per fer-les marxar.

Què és aquesta olor? Miss Dior Chérie? Que estrany, fins i tot després de la dutxa sento l'olor del perfum de la Beth: embafadora, enganxosa, dolça fins a la nàusea. Me'n dec haver posat massa.

La veu de la meva germana em xiuxiueja a cau d'orella:

—*Aquesta me la pagaràs.*

Què? Ets tu, Beth?

Obro els ulls i m'incorporo. Miro al meu voltant, però l'habitació està buida. No hi ha ningú més que jo.

—*Em vas matar.*

—No ben bé. Més o menys vas relliscar. —De debò que m'he d'escoltar això?—. Ja no ets problema meu, ara.

—*Ha! No pateixis, ho seré.*

—Què collons t'empatolles? M'estàs amenaçant? Ets morta. Ho vaig veure amb els meus propis ulls...

—*Em venjaré.*

M'aixeco de terra i em repenjo a la paret. Em baixa una suor freda per la cara i em noto la respiració superficial i agitada. Encenc tots els llums de l'habitació: l'aranya daurada i brillant, el llum de l'escriptori, el de la tauleta auxiliar. Agafo un obrecartes d'ivori.

—*Aquesta me la pagaràs —diu—. Vas matar el meu marit a sang freda, vas fer matar el meu amant...*

Collons, té raó. Ho vaig fer. Suposo que per això està emprenyada.

—D'acord. Un moment, un moment —dic. La «daga» em tremola a la mà. Em surt una veu dèbil i fluixa.

—*Oi tant, puc esperar tant com vulguis. No tinc enlloc on anar. Em vas robar la vida, te'n recordes?*

Deixa anar una riallada cruel, sense gens d'humor, com si la fes un pallasso malvat des de dintre seu. D'on coi ve aquesta veu? Em poso al mig de l'habitació i faig una volta de 360 graus. No és pas aquí, oi?

—En primer lloc, ets morta. L'has dinyat. Ho captes? Ets només una estúpida veu que tinc a dins del cap. En segon lloc, què faràs? Parlar-me? Oh, quina por!

Silenci. Res. Ni piu. Ni una rialleta. Ni un sospir. Ni un esternut.

—Beth? —On coi s'ha ficat? Vaig cap al mirall—. Beth, no fa gràcia. Ets aquí, encara?

M'hi acosto una mica més, em miro fixament als ulls.
Sóc tan a prop del mirall que l'alè hi fa núvols de baf.

—Beth? Beth. BETH?

—*La venjança és meva. M'hi tornaré.*

—Aix. Calla, cony de zombi.

Em torno a desplomar a terra.

—*Deixaràs que en Nino et tracti com un drap brut, tal com va fer l'Ambrogio. Et follen, i després t'abandonen. Mai no has sabut retenir els homes.*

—No. Impossible. No ho penso permetre.

—*Mira't. Ets patètica. No ho aconseguiràs mai.*

—Trobaré en Nino encara que sigui l'última cosa que faci.

Redreço una mica l'esquena i ensumo.

Veig un ram de roses, rient, provocant-me, burlant-se de mi. En Nino no m'havia comprat mai flors. De fet, no me n'havia comprat mai ningú. Veig un petit sobre blanc amagat a dins del gerro. M'aixeco d'un bot i l'agafo.

Déu meu! Són d'ell.

Què vol? Què hi diu?

*Carissima Elisabetta, si em trobes,
podem treballar junts.*

Ja està. Cap petó. Cap «Nena, ho sento». Cap «Amor meu, he comès un error», o «Vull que tornis», o «Sóc una mala persona». Si el trobo? Si? Si? Aquí no hi ha «sis» que valguin. Sóc la seva arxienemiga. Faré molt més que trobar-lo. El mataré directament. Però què s'ha cregut? Que condescendent. No necessito treballar amb ell. Aquest torracollons ho ha espatllat tot. Es pensa que ho deixaré córrer? Es pensa que el seguiré com un caniche i

deixaré que em folli? Es pensa que m'estiraré davant seu com una estora de benvinguda? No.

Sóc l'ALVINA KNIGHTLY.

Val més que es prepari, en Nino.

«D'ara endavant, o tinc els pensaments més plens de sang o no em seran res més que un entrebanc.

La revenja no ha de tenir límits».★

Agafó les flors en poms ben grans, les espines de les tiges se'm claven, em rasquen i em fan sortir sang. Llancio les roses a la moqueta, els pètals voleien en totes direccions, els esquitxos d'aigua surten disparats, i el dit polze em sagna. I llavors començo a saltar-hi a sobre amb les sandàlies de Prada de la Beth, amunt i avall, amunt i avall, fins que queden destrossades.

★ *Hamlet*, acte IV, escenes V i VII. William Shakespeare. Traducció de Salvador Oliva. (N. de la t.)